

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Велико Търново, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети
февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
КАЛОЯН В. ГЕРГОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. Иванова
в присъствието на прокурора Цв. Анг. М.
като разгледа докладваното от КАЛОЯН В. ГЕРГОВ Наказателно дело за
възобновяване № 20214000600413 по описа за 2021 година

Производството е по Глава XXXIII от НПК.

Образувано е на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК по искане на осъденото лице Д. Н. С. от гр.Русе за възобновяване на ВНОХД № 643/2021 г. по описа на Окръжен съд-гр.Русе /НОХД № 77/2021г. на РС-Русе/.

В подкрепа на заявеното основание по чл.422, ал.1, т.5 от НПК са посочени касационните поводи по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.

Твърди се, че първоинстанционният съд,след като е допуснал разглеждане на делото по диференцираната процедура по чл.371,т.1 от НПК е одобрил съгласието на подсъдимата да не се извършва разпит на свидетелите,с изключение на Н. С.,като е приел при постановяване на присъдата да се ползват протоколите от досъдебното производство,които обаче не е приобщил по реда на чл.283 от НПК,но въпреки това ги е експлоатирал като доказателствени източници при постановяването на присъдата,с което се заявява ограничаване на правото на страните да получат отговор на въпросите по чл.102 от НПК въз основа на набрана по установения процесуален ред доказателствена съвкупност.

Оплакването за нарушение на материалния закон се свързва с възприетата от осъденото лице несъставомерност на деянието по чл.290 от НК и неправилния отказ според него на съдилищата от приложението на чл.9,ал.2 от НК в предвид несъразмерната тежест,която същите са придали на последиците от деянието на подсъдимата,което се приема,че е с по-ниска

степен на обществена опасност от обикновените случаи на престъпление от същия вид. По-нататък се сочи, че според доктрината и константната съдебна практика информацията, която е възпроизведена или затаена от субекта по чл. 290 от НК, в зависимост от съответната форма на изпълнителното деяние, следва да е свързана с установяването на факти и обстоятелства от значение за правилното решаване на делото, а показанията на осъденото лице не са свързани с предмета на воденото АНД по описа на РС-Русе, нито един от инкриминираните изрази не е включен в обема на обвинението по това дело и следователно не са необходими за правилното му решаване.

Направено е искане Великотърновският апелативен съд да възобнови делото, като отмени влязлото в сила въззивно решение и върне делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, а в условията на алтернативност е направено искане за оправдаване на осъденото лице.

В съдебно заседание осъденото лице Д. Н. С. се явява лично, поддържа искането по изложените в същото съображения и моли същото да бъде уважено.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага съдът да го остави без уважение. Намира, че не са налице заявените процесуални нарушения при попълването на доказателствената съвкупност като липсват и основания за приложение на чл. 9, ал. 2 от НК.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите на правомощията си по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо.

Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната.

Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него е заявено основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК.

Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е неоснователно.

С Присъда № 27/18.05.2021 г. на Русенския районен съд, постановена по НОХД № 77/21 по описа на същия съд, подсъдимата Д. Н. С. е призната за ВИНОВНА в това, че на 06.10.2016 г. и на 27.10.2016 г. в гр. Русе, в условията на продължавано престъпление, на два пъти, пред състав на Районен съд-Русе, в съдебни заседания по АНД № 1757/2016 г. по описа на РС-Русе, като

свидетел, извън случаите на чл.119 и чл.121 от НПК, устно и съзнателно потвърдила неистина, както следва: на 06.10.2016г. - че „не е получавала пари от граждани“ и на 27.10.2016г. - „не е приемала пари за екоскутери извън клуба“, поради което и на основание чл.290, ал.1, вр.чл.26, ал.1 вр. с чл.54 от НК била осъдена на лишаване от свобода за срок от шест месеца като на основание чл.66, ал.1 от НК изтърпяването на така наложеното наказание било отложено с тригодишен изпитателен срок.

Със същият съдебен акт подсъдимата била призната за НЕВИННА в това на 06.10.2016г. пред съдебен състав на РС-Русе, в съдебно заседание по АНД № 1757/2016г по описа на РС-Русе, устно и съзнателно да е потвърдила неистина - че „не е издавала касови бонове в парка“, поради което и на основание чл.304 от НПК била оправдана по обвинението в тази му част.

С Решение № 145/18.11.2021г. по ВНОХД № 643/2021 г. ОС-Русе изменил първоинстанционната присъда в частта относно наказанието като го индивидуализирал при условията на чл.55, ал.1, т.2 б.„б.“ от НК като наложил на Д. Н. С. наказание пробация, при следните пробационни мерки: шест месеца „задължителна регистрация по настоящ адрес“ при периодичност два пъти седмично и шест месеца „задължителни периодични срещи с пробационен служител“.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл.412, ал.1, т.1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и присъдата на първоинстанционния съд.

Настоящият състав намира,че следва да се разгледа първо оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като въпроса относно правилното приложение на закона може да бъде решен само, ако делото е разгледано в съответствие с процесуалните правила и не са налице съществени нарушения на последните, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348, ал.1, т.2 от НПК е лишено от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила отнасящи се към въззивното производство. В съответствие с правилата на чл.13 и чл.107,ал.2 и ал.3 от НПК първоинстанционният и въззивният съд са допуснали и събрали всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл.102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл.14, ал. 1 и чл.107, ал. 5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на

присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл.305, ал. 3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо приема и кредитира някои от тях, а други отхвърля. Въззивният съд в пределите на извършената въззивна проверка по чл.314 от НПК, проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение подробно са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е изложил съображенията си защо ги е приел за неоснователни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл. 303 от НПК.

Лишени от основания са доводите в искането за възобновяване, че първоинстанционният съд не е приобщил към доказателствената съвкупност показанията на свидетелите по отношение на които подсъдимата е дала съгласие по реда на чл.371, т.1 от НПК да не се провежда разпит, а оттам, че в противоречие с процесуалния регламент същите са били експлоатирани за формирането на фактическите и правни изводи от страна на РС-Русе. Видно от протокола от проведеното на 18.03.21г. съдебно заседание първоинстанционният съд в кореспонденция с допуснатата диференцирана процедура е приобщил показанията на свидетелите В. П., А. М., Б. А. и Х. Х. дадени в хода на досъдебното производство при условията на чл.373, ал.1 вр. с чл.372, ал.3 вр. с чл.283 от НПК като е съобразил както процесуалния ред по който е направено искането да протече производството, така и констатираните от ОС – Русе нарушения в тази насока при предходното разглеждане на делото по НОХД № 650/20г. на РС-Русе, свързани с неприобщаване на показанията на свидетелите по отношение на които е направено искане, в контекста на същата диференцирана процедура, да не се провежда разпит, а да се ползват протоколите от проведените такива в хода на досъдебното производство. Ето защо настоящият състав на Апелативен съд – Велико Търново намира, че не е налице заявеното процесуално нарушение свързано с въздържане от приобщаване на очертаната от осъденото лице в искането доказателствена съвкупност, нито пък съдилищата са ползвали същата в нарушение на процесуалния регламент, за да изградят фактическите, а оттам и правните си изводи. Няма допуснато нарушение и на правилата за формиране на вътрешното убеждение на съдилищата, което може да бъде проследено, а същото е стъпило на набрана по установения ред доказателствена съвкупност.

Лишено от основание е и оплакването за допуснато съществено нарушение на закона по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК. При приетите за установени фактически положения първоинстанционния и въззивен съд са достигнали до законосъобразен и обоснован извод, че с деянието си Д.С. е

осъществила всички обективни и субективни признаци на състава на чл.290 ал.1, вр.чл.26 ал.1 от НК.Няма съмнение,и тук настоящата инстанция се съгласява с принципното положение възприето в искането за възобновяване,че лъжливите свидетелски показания,засягат обществените отношения свързани с правосъдната дейност,само ако касаят факти представляващи процесуален интерес за надлежния орган на власт, същите са относими към предмета на доказване и са от значение за правилното решаване на делото като при липса на тази връзка това поведение следва да се оценява като укоримо,но не и съставомерно по чл.290 от НК – в този смисъл са Решение № 60116/13.09.21г. по КНД № 461/21г. на ВКС, II н.о.,докладчик съдия П. Ш. и Решение № 123/17.07.2014г. по КНД № 300/14г. на ВКС, III н.о., докладчик съдия К. Ш. и посочените в същото решения на върховната съдебна инстанция.Фактическите обстоятелства,за които е свидетелствала подсъдимата пред РС-Русе по АНД № 1757/2016г. по неговия опис не могат да бъдат изведени извън относимите към предмета на делото,а именно осъществявал ли е ЕТ „НиСи – Н. С.“ – Русе търговска дейност на посочените в НП време,място и начин в нарушение на установените изисквания в Наредба № 5 за търговската дейност на територията на община Русе,издадена от ОбС-Русе,а именно без да има разрешение.Видно от показанията на Д.С., дадени в две съдебни заседания на 6 и 27.10.2016г., същата е заявила,че не е получавала пари от граждани за ползваните от тях в Младежкия парк на гр.Русе екоскутери,а това се е осъществяло на адреса на който ЕТ е осъществявал формално търговската си дейност.Плащането на наемна цена по отдадените екоскутери е елемент от сделката сочеща извършването на търговска дейност от страна на ЕТ,и именно осъществяването `и в нарушение на изискванията на чл.23,ал.1,т.1 от Наредба № 5 на Общински съвет Русе е послужило за вменяване на нарушение на този текст с НП № К 352/2016г. на Заместник Кмета на Община Русе.От друга страна именно наложената имуществена санкция е повода,който наложил представляващия ЕТ – Н. С. да ангажира показанията на трудово наетата от него С.,за да оспори пред съда вмененото му нарушение и наложената на основание чл.24 от горесцитирания нормативен акт имуществена санкция.В този ракурс на разсъждения показанията на Д. С. пред РС-Русе по АНД № 1757/2016г.,в които същата е заявила,че не е получила пари от граждани за наетите в парка скутери,на фона на възприетата трудова ангажираност при процесния ЕТ са относими към предмета на доказване и са от значение за формиране на фактическите изводи на съдилища по обстоятелствата включени в предмета на доказване.Ето защо не може да се приеме,че инкриминираните от държавното обвинение действия,за които е осъдена С. са несъставомерни по чл.290 от НК и същата не следва да носи наказателна отговорност за същите.

Настоящата инстанция намира,че не е нарушен закона с отказа на РС-Русе и ОС-Русе да приложат чл.9,ал.2 от НК.Правилно е отчетен мотива в действията на осъденото лице и отражението му върху обществените отношения, свързани с правнорегламентираната дейност на държавата чрез органите натоварени с правораздавателни функции,както и насочеността на същите към обосноваване на незаконосъобразност на вмененото нарушение

на работодателя на Д.С. и елиминиране на законовите последици от същото. Престъплението е укоримо в степен надвишаваща необходимото, за да се приеме, че деянието покрива критериите по чл.9, ал.2 от НК с оглед двукратно проявеното от страна на свидетеля при това в отделни съдебни заседания negliжиране на задълженията му в производството по установяване на факти, което правилно е квалифицирано като продължавано престъпление, а същото не само регистрира по-висока обществена опасност според съдебната практика, но и последователност, която не може да изключи престъпността на деянието. В допълнение следва да се посочи, че

Въз основа на изложеното до тук настоящият състав на Великотърновския апелативен съд намира, че направеното искане за възобновяване се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното и по аргумент от чл.425 от Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице Д. Н. С. от гр. Русе за възобновяване на ВНОХД № 643/2021 г. по описа на Окръжен съд-гр. Русе /НОХД № 77/2021 г. на РС-Русе/ като **НЕОСНОВАТЕЛНО**.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____